

verdiene eerbied, en kunnen blijven bidden, komen straks ook wel, waar ze wezen willen.

Maar — met het weg-laten der historische „stoffen“ zijn we natuurlijk niet klaar. Daarom moge ik een enkel systeem-loos woord erover zeggen in twee volgende artikelen.

K. S.

UIT DE SCHRIFT

Waarom? Keer weder.

Waarom deelt Gij ons dwalen, Heere, van Uwe wegen, verhardet Gij ons hart, om U niet te vreezen? Keer weder.... Jes. 63:17.)

Er zijn mensen, die zich van hun verantwoordelijkheid ontdoen met een beroep op een „dogma“. Zoo kenden Jeremia en Ezechiël de menschen, die zich van alle aansprakelijkheid voor de zonden, waarin zij met de vaderen gretig samengingen, en dus ook van elken oproep tot bekeering, onttrokken, door zich bij wijze van spreekwoord een roes te drinken aan de valsche, wyl slechts één kant der waarheid erkennende, leus, dat de vaderen zure druiven aten, en de kinderen daarvan nu een slecht gebit hadden gekregen; en — daar was nu eenmaal niets meer aan te verhelpen; zoo leek het wel te moeten in dat ondoorgroondelijke „godsbestuur“; waarover men beter deed, maar niet verder te praten...

Welnu, op diezelfde manier hebben velen misbruik gemaakt van de leer der volstrekte souveriniteit van God. Die leer heeft o.m. haar gevolgen voor het vraagstuk der zonde en der schuld; zij brengt tot de aanvaarding van verkiezing en verwerping, kent daarom ook Gods volle werkzaamheid en volstrekte regeering in de bekeering en de verharding van een mensch; en durft daarom geen streep halen door de leer der Schrift, dat God een mensch verharde kan.

Maar wie God vreest, en het Woord niet ontbindt, en aan stukken snijdt, die weet ook, dat dit slechts één zijde van de waarheid is. Diezelfde God, die ons deze dingen leert, heeft ons ook gezegd, dat Hij ieder mensch verantwoordelijk stelt, dat die mensch niet te vragen heeft naar de verborgen dingen van God, om zich „daarnaar te reguleeren“, doch dat hij aangewezen is op het uitgedrukte Woord, gebod en belofte; dat niemand ooit verloren gaat dan door eigen schuld; en dat wie waarlijk Hem zoekt, niet denken mag, dat hij kon verloren gaan, wyl dit zoeken reeds bewijs is van Gods genade over hem.

Daarom zal wie gehoorzaam is, en God vreest, en niet zich handhaaft tegen God met de brutaliteit van een terugwerping van Gods eigen half-aangehoorde woorden naar Hem zelf, nooit den moed hebben, de ééne waarheid te scheiden van de andere, die haar aanvult, en slechts in verbintenis met haar Gods gedachte uitdrukt. Hij zal ook niet den moed hebben, te beginnen bij wat niet het begin is. En het begin is niet de kennis — om over geloofsvragen te beslissen — van de verborgenheden Gods, doch het begin is de aanvaarding van Zijn uitgedrukte Woord, in de wetenschap, dat alleen op het standpunt des geloofs over die „arcanæ Dei“, die verborgenheden Gods, het eerste wijze woord te spreken is.

Hierom is Jesaja profeet bij de gratie Gods, goed leermeester, en goed voorbieder voor zijn volk tevens, als hij in één van zijn profetische geboden zegt: Heere, Gij verstokt ons. Maar — en ziehier een tweede element — maar, o Heere, wij menschen kunnen met deze gedachte, voorzover zij Uw geheimenissen raakt, geen stap verder. Wij kunnen ze niet aanknoopen in U, noch in ons, want Gij zelf alleen kent Uw eigen diepten. Daarom zeggen wij niet, overmoedig: „DAAROM“ doet „Hij“ zulks, doch vragen, ootmoedig: „WAAROM“ doet „Gij“ dat? Wij belijden, dat wij het antwoord alleen door openbaring weten kunnen... en tot zoolang werken wij niet met het onbekende. Tot zoolang werken wij met het BEKENDE: dat Gij voor zondaren beloften hebt, beloften van wederkeer. Keer dan weder, Heere, wij vragen niet, theologiseeren niet, maar bidden.

Keer weder... hier wordt gebeden. Hier wordt erkend, dat de verharding een mysterie is, de bekeering ook; dat beide inderdaad samenhangen met voor ons onkenbare gedachten Gods (weerkeeren of niet weerkeeren), maar dat wij den moed hebben moeten en mogen, Zijn belofte AAN TE GRIJPEN. Ja, dat wij juist daarin ons van de verharding — nu als tijdelijk oordeel ontdekt — ontheven mogen weten.

Gelukkig wie zóó vroom kan bidden. Hij komt rijk en verrijkt terug: theologiseerend, maar dan door het geloof; niet om de geloofsvragen eens aan de orde te stellen in een dispuut met — God.

K. S.

KERKELUK LEVEN

REDACTIE-ADRES.

Het adres van de redactie is thans weer bij haar secretaris Dr G. Tazelaar (zie de eerste pagina).

K. S.

Prof. Dr Severijn.

In de vacatie kwam het bericht, dat tot hoogleeraar te Utrecht, in de vacature van prof. Dr H. Visscher, benoemd was Dr Severijn, Nederlands Hervormd predikant te Dordrecht.

Een benoeming, die in breede kringen groote instemming heeft gewekt.

Om zijn veelzijdige kennis, zijn gaafheid van karakter, zijn beraden wijsheid, en bovenal om zijn beginselvastheid werd Dr Severijn steeds, ook in onze kringen, hoog gewaardeerd.

Dat in de plaats van Dr Visscher weer een man van beslist gereformeerde beginselen den kathedra van Voetius beklemt, stemt tot groote dankbaarheid. We vreesden reeds dat de Utrechtsche Universiteit langzamerhand het bolwerk zou worden van een theologie, die in ieder geval niet gereformeerd genoemd kan worden. Een bolwerk waartegen nog slechts één strijder optrok in de aloude gereformeerde veste.

Gelukkig heeft Noordtjij nu Severijn naast zich gekregen, en zijn er althans weer twee hoogleraren aan de Utrechtsche Universiteit, die de belijdenis der vaderen onverzwakt wenschen te handhaven.

We wenschen zoowel Dr Severijn als de Utrechtsche Universiteit geluk, terwijl ook een woord van gelukwensch aan het adres van Z.Exc. den Minister van Onderwijs, Kunsten en Wetenschappen niet afwezig mag blijven.

J. W.

Merkwaardig.

In de vacatie was ik niet minder dan drie Zondagen getuige van den doop van een kind van gereformeerde ouders.

Het merkwaardige bij deze gevallen was echter, dat de dienstdoende predikant klaarblijkelijk van oordeel was, dat deze gereformeerde ouders, alle belijdende leden der kerk, een kind ontvangen hadden dat een heidenkind was. Immers in deze drie gevallen werd na afloop van den doop aan de gemeente verzocht te zingen uit psalm 87 „het bekende vers“: „God zal hen zelf bevestigen en schragen“...

De man die dit verzocht was in alle gevallen de predikant, die natuurlijk wel zoo goed de exegese van psalm 87 kent, dat hij weet dat het in dit geval gaat over heidenen, over Filistijnen, Tyriërs en Mooren.

Waarom moesten deze kinderen plotseling tot heidenkinderen worden gedetermineerd?

Of anders, waarom moest psalm 87 voor de gemeentelieden onleesbaar worden gemaakt?

Of nog anders, waarom moest toch in al die gevallen de verbondsgedachte bij de gemeente onderdrukt worden?

Zou God niet willen dat we Zijn Woord met wijsheid en met eerbied toepassen?

En is daartoe niet noodig dat we Zijn Woord zoo aanwenden, als Hij het zelf heeft gesproken?

J. W.

Nog eens: de z.g. gereformeerde vredesactie.

Onze lezers herinneren zich, wat ik hier schreef over de verlegging van positie in den grondslag der z.g. „Geref. Vereen. voor Daadwerkelijke Vredesactie“. In verband hiermee zendt de voorzitter van deze vereeniging mij enkele beschreven papieren, waaruit ik het zekelijke gedeelte hier overneem:

Het is precies andersom als Ds Schilder hier doet voorkomen en fantaseert.

Want:

1e. in de op 14 Maart 1931 vastgestelde Statuten staat precies zoals in het gedrukte uittreksel, dat Ds Schilder voor zich had:

„De Vereeniging aanvaardt als haar grondslag de „Heilige Schrift en mitsdien de Nederlandsche geloofsbelijdenis“.

In de door een speciale Commissie ontworpen beginselverklaring had deze aldus aangevangen:

„De Vereeniging neemt als grondslag aan Gods „Woord, naar Gereformeerde opvatting „en belijdenis“.

Precies zoo, dus met deze woorden, is de beginselverklaring in het te nummer van ons orgaan afgedrukt, dat op 15 Mei 1931 verscheen.

Welnu: daarna heeft het Bestuur, wyl deze verklaring niet overeenstemde met de grondslagverklaring uit de Statuten, de beginselverklaring gewijzigd en het niets-zeggende „naar Geref. opvatting en belijdenis“ gewijzigd in „De Vereeniging neemt als grondslag aan Gods Woord, en mitsdien de Nederlandsche Geloofsbelijdenis“.

Het blijkt dus, dat ik in de dateering der stukken een fout gemaakt heb, die ik natuurlijk hier terugneem, met alle op die foutieve redeneering gegronde conclusies, voorzover ze alleen op die fout zouden berusten.

Overigens moet ik opmerken, dat ik de verantwoordelijkheid voor het maken van die fout niet alleen wensch te dragen. Ik stel de vereeniging daar zelf voor aansprakelijk. Ieder, die de avontuurlijkheid van een actie niet eerder aanneemt, dan ze zich bewijst, en dit dan verder alleen voor zooverre ze zich bewijst, heeft den christelijken plicht, uit te gaan van de gedachte, dat een vereeniging, die leden werft, propaganda voert, en daartoe haar beginselverklaring en grondslag aan het geweten voorlegt, daarmee ernst maakt; en dus niet propagandamateriaal verzenden zal, als daarin dingen staan, die niet waar zijn. Welnu, feit is, dat ik, NIET van officieuze, doch van OFFICIEELE zijde, zoals ik trouwens reeds aangaf, TWEEERLEI lezing van de beginselverklaring heb toegezonden gekregen; en ook, dat ik de door mij gewraakte lezing („Gods Woord naar Gereformeerde opvatting en belijdenis“) heb ontvangen alweer van een OFFICIEEL vereenigings-adres, NADAT mij toegezonden was (laat staan: verschenen was) het orgaan van 11 Mei 1931, waarin DEZELFDE gewraakte lezing voorkwam. Ik heb dus wel móeten aannemen, dat de laatste officiële zendingen van de vereeniging haar laatste officiële woord behelsden. Dit blijkt nu niet zoo te zijn; het spijt me, dat ik te veel ernst in deze verkondiging van ernstige beginselverklaringen heb ondersteld. Wie, zoals ik, een getypte circulaire krijgt (datum postmerk) NADAT hij alle andere stukken met ernst gelezen heeft, en dan in die circulaire DENZELFDE tekst leest, als hij ook aantreft in het OPENINGS-nummer van het orgaan van het blad, heeft die het recht niet, aan te nemen, dat serieuze werkers hiermee hun officiële woord geven, ook al wijkt dat af van een los velletje papier, dat ongedateerd is? Indien hier iets te verwijten valt, moet de voorzitter zijn toorn naar binnen doen werken.

Overigens wilde ik, dat ik nu zeggen kon, dat de actie gereformeerd was. Maar dat durf ik niet. Want wel blijkt thans volgens de veel te laat komende*) verklaring van den voorzitter de betere formulering van lateren datum, doch indien de bedoeling daarvan alleen geweest is, logisch te redeneeren uit hetgeen eenmaal vastgesteld was, zonder dat hetgeen in eerster en tweeder instantie vastgesteld is, met ernst wordt gehandhaafd, dan is elke formulering nog niets waard. En ik wees reeds op een hoofdartikel van het orgaan (heusch, NA het eerste nummer, en ook NA die circulaire verschenen) dat naar mijn meening alles behalve gereformeerd is. Maar ik zal maar geen gissingen meer wagen, want het zou wel eens kunnen blijken, dat dit hoofdartikel van een voorganger uit het „hersteld verband“ geschreven was, ik weet niet hoeveel maanden geleden, en dat de plaatsing inmiddels door een nog niet bekend besluit is betreurd. Daarom volsta ik met de opmerking, dat tot nu toe het gereformeerde karakter der vereeniging niet gebleken, wel in haar eigen stukken weersproken is.

Natuurlijk is dit laatste een theologisch inzicht van mij. Daar zal men ginds wel weinig om geven; maar daar kan ik niets aan doen.

K. S.

De arme Lazarus.

Wij bespreken thans de preek van Prof. Karl Barth, afgedrukt in „Zwischen den Zeiten“, 9de Jahrgang 1931. Heft 4.

Barth vangt aan met de verzekering, dat deze gelijkenis zoo vol inhoud is, dat zij niet in één preek naar alle zijden verklaard kan worden. Hij heeft een heele reeks preeken van Luther over deze gelijkenis gelezen, maar zelfs bij hem niet den indruk gekregen, dat hij in één preek de gelijkenis meester was geworden.

Zoo acht hij zich verontschuldigd wanneer hij nu niet alles zegt, wat er bij te zeggen valt, maar slechts een gedeelte er van geeft. En dat gedeelte ook nog niet eens geheel:

Van den armen Lazarus en zijn merkwaardige stelling in dit Evangelie-woord, zal hij spreken.

Opm.: 't Is waar — Gods volk weet er vaak van te getuigen — dat de Schrift rijk is en dat eenmaal vóór den Troon gedachtenis zal zijn van ontzaglijk vele en rijk gevarieerde gevolgen van één enkel tekstwoord. Maar het is ook opmerkelijk — en vermoeiend — dat een woord, dat Jezus sprak in drie minuten en dat duidelijk en scherp predikte — zoo vaak misbruikt wordt om er wat van te zeggen. En als dan de preek allegorisch wordt en men ieder punt apart gaat bepreken, zoodat er dan van ieder punt weer een stroom te zeggen valt... dan is er gevaar, dat de gelijkenis, zoals Jezus haar sprak, vergeten raakt. Zoals men in de Middeleeuwen vanwege al de heilige boeken den Bijbel niet meer zag, zoo kan men ook door alles wat er van te zeggen is, de gelijkenis, zoals zij bedoeld werd, vergeten. Ik vermoed toch, dat onze Heiland deze gelijkenis niet heeft bedoeld als een bron van leeringen, die er uit te trekken

*) Hiermee bedoel ik, dat m.i. de officiële stukken zelf de verandering hadden moeten uitspreken; thans wordt ze eerst duidelijk, nu een buitenstaander zich vergist heeft.

zijn, maar ook in iemand's woord vóór doen geloven. Jezus weelde toen Hij — en H. Gehenna de Profetie (vs 16), mee, dat dezulken zulk een ledere een of te zeggen hier vóór kunnen Gods toe wel vert preek zij zóó betel ikenis j meente, volk door heeleman tekst bli. Maar v king, die is ht da dat word. Want Gods (— paar gez precies o ken. De en vaak zichtspon. En dar De gen veel van niet da gemeente dat wel : maar wa in het vo met ijer nieuws te dat de de het Woo moois va vreden. En de den weg deelen te „wat van Voor h zien als meer onk Zoo is heel geen van de wat van Men moet zien als de

Opm.: gesproken En zijn c als zij zie woord van. Waarom persoon? der Gehe die is hie Rom. 9:2 hij een eeuwige p en... dan stelde aar En om rijke te v zijn eigen Lazarus e kende op rijke een gezag“ en dan is u straf, dat rechtighe hebben v (Lees Rōn. Dat alle het vervc „Barth“ i zen; de h; er nie zeggen, n hij nodig leggen) n. 't Is we een Geref wat van l alleshal Barth beg tekst. De b luisteren na